

Arrest

**nr. 66 053 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 mei 2010 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2011.

1.3. Op 29 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G(...) M(...) R(...), bent een zestienjarige Afghaan van Pashtunse origine. U werd geboren in het dorp Katakhill dat gelegen is in het district Deh Sabz dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. Uw vader kwam ongeveer tien jaar geleden om toen de Britse troepen uw regio bombardeerden. Uw broer verdween tijdens het Talibanregime. Uw moeder en dertienjarige zus wonen samen met uw oom nog steeds in het dorp waarvan u afkomstig bent. U genoot een viertal jaar scholing. U spreekt Pashtu en Dari en u beheerst in veel mindere mate Engels, Nederlands, Urdu en Grieks. U hield ervan om naar de dorpsmoskee te gaan om te studeren. De Taliban kwamen echter een paar keer per week afgezakt uit de bergen en riepen de mensen 's avonds op in de moskee om mee te doen met de 'jihad'. Vanaf het moment dat u veertien jaar oud werd begonnen ze in de moskee de vraag ook aan u te richten. U had er wel enige sympathie voor omdat men u zei dat de profeet Mohammed ook jihad voerde doch u vreesde er uw eigen leven bij in te schieten en daarom zag u het niet zitten hen te vervoegen. Vele aanwezigen in de moskee gingen akkoord met de Taliban en zonden hun zonen, anderen wilden dat dan weer niet doen. Iedereen kon beslissen wat ze wilden doen. De Taliban richtten zich niet specifiek tegen u, ze spraken in het algemeen. Ze zegden tegen iedereen dat volgens de instructies van de Islam wie vier zonen heeft er twee moet laten meedoen aan de jihad. Ook toen u met uw schoolvrienden op weg was van school naar huis werden jullie wekelijks verschillende keren aangesproken door Taliban die propaganda maakten voor de jihad. Omdat u het beu was altijd naar datzelfde gedoe van de Taliban te luisteren en u thuis kon meehelpen met de constructie van jullie huis stopte u met schoollopen. Het daaropvolgende jaar zag u de Taliban enkel nog in de moskee. Na een jaar werd u het beu dat de Taliban altijd kwamen vragen hen te vervoegen en u beklaagde zich bij uw moeder en oom en vroeg hen naar een oplossing. Uw moeder en uw oom besloten u naar het buitenland te sturen. Minder dan een jaar geleden verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije en Griekenland naar België waar u op 21 mei 2010 om asiel vroeg. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de Taliban tegen uw oom zullen zeggen dat u verkoos naar een niet-moslimland te gaan in plaats van jihad te voeren en dat dit gegeven ernstige consequenties zal hebben.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de 'taskara' van uw oom, een brief waarin uw dorpsheer uw problemen bevestigt en de enveloppe waarin bovenstaande documenten naar België verstuurd werden voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende aantonen dat u vervolging riskeert omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard dat ze als concreet bewijs voor uw vrees kunnen aanvaard worden en uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich een voldoende bewijs voor diezelfde vrees voor vervolging te vormen. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient immers begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. U geeft aan zulke vervolging te vrezen doch uit uw verklaringen komt naar voor dat deze vrees ongegrond is. Objectief gezien brengt u immers geen elementen naar voor waaruit kan afgeleid worden dat u in de toekomst zult blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade. Meer dan een jaar lang heeft u net als anderen in uw dorp verschillende keren per week geluisterd naar oproepen van de Taliban om samen met hen jihad te voeren. U geeft zelf aan dat de Taliban 'in het algemeen' spraken en dat alle aanwezigen konden beslissen wat ze zelf wilden doen (CGVS vragen 111 en 116). Op geen enkele manier lijkt hier door het CGVS een dreiging uit af te leiden.

Meer nog, volgens uw verklaringen zegden ze dat wie vier zonen heeft, volgens de instructies van de Islam, twee zonen ervan zouden moeten afstaan voor de jihad (CGVS vraag 111). In uw specifiek geval wijst dit er dus zeker niet op dat deze Taliban u zouden willen opvorderen voor de jihad gezien u de enige zoon bent die uw moeder, een weduwe, nog heeft. U gedwongen opvorderen zou de door hen gepredikte opvatting tegenspreken. Dit blijkt ook uit het feit dat ze u nooit gedwongen hebben met hen mee te doen. Ze hebben er enkel 'in het algemeen' toe opgeroepen, zegt u. Indien ze gewild hadden waren er genoeg kansen geweest om u te dwingen met hen mee te gaan onder andere tijdens de talrijke ontmoetingen die u en uw schoolvrienden meermaals per week met hen hadden op jullie weg van school naar huis.

Bovendien werd u de vraag gesteld of ze nog andere zaken gezegd hadden om jullie te overtuigen doch nergens uit uw verklaringen komt naar voor dat jullie op de één of andere manier zouden bedreigd worden bij een mogelijke weigering (CGVS vragen 106, 107, 108). U herinnert zich zelfs niet meer wanneer u de eerste keer hun oproep hoorde (CGVS vraag 100). Dit toont aan dat de impact ervan dan toch niet zo groot was. Overigens spreekt u eerder in termen van 'ik was het beu' of 'al de tijd naar datzelfde gedoe [van de Taliban] luisteren' en 'het werd wat vervelend' (CGVS vragen 88, 133). Zulke bemerkingen wijzen in de richting van eventuele ongemakken die u ondervond doch ondermijnen verder de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Het is niet voldoende dat u zelf denkt dat u gevaar loopt, dit moet ook nog door het CGVS objectief kunnen worden vastgesteld hetzij op basis van overtuigende verklaringen hetzij op basis van onomstotelijke bewijzen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u bij een terugkeer naar Afghanistan mogelijkerwijze opnieuw in aanraking zou kunnen komen met Taliban die in een lokale moskee propaganda voeren voor jihad. Dat u deze situatie vervelend vindt komt begrijpelijk over doch dit wil niet zeggen dat zo een situatie daarom geclassificeerd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat personen op een vrijblijvende manier luisteren naar oproepen van de Taliban valt niet te rijmen met de hoger vermelde definitie van vervolging.

De brief van uw dorpshef die u voorlegt is ook niet in staat deze vaststelling te wijzigen. De brief van het dorpshef is bijzonder summier en is op uw vraag geschreven. Bovendien schrijft het dorpshef dat uw leven in gevaar gebracht wordt door de Taliban maar doet het dorpshef geen enkele moeite om deze stelling te onderbouwen. Dat het dorpshef dit niet doet ondermijnt de ernst van zijn schrijven. Op deze manier krijgt de brief een eerder gesolliciteerd karakter en kan bijgevolg niet als concreet bewijs voor uw vrees aanvaard worden. Uw 'taskara' en de kopie van de 'taskara' van uw oom bewijzen enkel uw identiteit dewelke niet wordt betwist.

U haalt verder aan dat het feit dat u verkoos naar een niet-moslim land te gaan in plaats van deel te nemen aan de jihad ernstige gevolgen kan hebben voor u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. In eerste instantie dient hierbij opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs naar voren brengt dat erop duidt dat de Taliban hierop tegen zijn. Overigens leven er aanzienlijke moslimgemeenschappen in gans Europa waaronder ook pro-Taliban bewegingen. Bovendien hoeven de Taliban helemaal niet te weten komen dat u in België verbleven heeft.

U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend. Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Deh Sabz, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjshir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor Deh Sabz wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale

bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van uw regio een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van de wet, en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij uiteraard geen materieel bewijs kan bijbrengen van zijn relaas doch dat hij te goeder trouw is in zijn verklaringen, en derhalve enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker betoogt dat zijn relaas ondersteund wordt door een brief van het dorps hoofd en meent dat de commissaris-generaal niet redelijk, noch zorgvuldig handelt door dit schrijven als ongeloofwaardig/niet bewijskrachtig te beschouwen omdat dit op vraag van verzoeker werd opgemaakt. Verzoeker stelt verder de druk van de Taliban op zijn persoon om deel te nemen aan de jihad te hebben omschreven en meent dat deze druk, ongeacht het exacte woordgebruik, reëel is aangezien hij heel goed weet dat de druk om deel te nemen aan de jihad vervelend is maar de gevolgen van een weigering om deel te nemen aan de jihad zeer ernstig/levensbedreigend kunnen zijn. Verzoeker vervolgt dat zijn identiteit niet betwist wordt door de commissaris-generaal en meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn kwetsbaar profiel en het feit dat hij een minderjarige niet begeleide Afghaan is zonder behoorlijke scholing.

Verzoeker vraagt daarnaast om de toekenning van de subsidiaire bescherming omwille van zijn afkomst uit Kabul. Verzoeker voert aan dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat wat de toestand in Kabul betreft er een duidelijk veiligheidsprobleem is, naar de toekomst toe een verslechtering van de veiligheidssituatie kan verwacht worden na de dood van Osama Bin Laden, en in verschillende landen van de Europese Unie, zoals Duitsland en Italië, wel subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoekers uit de stad en de provincie Kabul.

Aan het verzoekschrift wordt het document 'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul' van 17 augustus 2010 met laatste update op 20 januari 2011 toegevoegd.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij wat betreft de oproep van de Taliban om deel te nemen aan de jihad objectief gezien geen elementen naar voren heeft gebracht waaruit kan afgeleid worden dat hij in de toekomst zal blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade, (ii) de brief van zijn dorpshef deze vaststelling niet kan wijzigen gelet op het gesolliciteerde karakter ervan en zijn taskara en de taskara van zijn oom enkel zijn identiteit bewijzen, die niet wordt betwist, (iii) hij niet aantoonde dat het feit dat hij verkoos naar een niet-moslim land te gaan in plaats van deel te nemen aan de jihad ernstige gevolgen kan hebben voor hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, en (iv) voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2011 (CG nr. 1014493), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

2.6. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker als minderjarige Afghanistan zou verlaten hebben omdat hij genoeg had van de vragen van de Taliban om deel te nemen aan de jihad (*"vele keren vroegen ze het om jihad mee te doen en uiteindelijk was ik het beu (...) Waarom werd je het beu dat ze altijd kwamen? Ik kon niet meer naar school gaan al de tijd naar datzelfde gedoe luisteren, het werd wat vervelend"* (CGVS, gehoor vraag 88 en 133)), en de commissaris-generaal oordeelt dat het weliswaar begrijpelijk overkomt dat deze situatie vervelend is voor verzoeker, doch de door verzoeker beschreven situatie waarbij personen op een vrijblijvende manier luisteren naar oproepen van de Taliban niet geëvalueerd kan worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

2.6.1. Verzoekers vergoelijking dat zijn exact woordgebruik niet bepalend is om de ernst van een bedreiging in te schatten, de druk vanwege de Taliban niettemin reëel was en dat hij de druk als vervelend beschreef maar dat hij heel goed weet dat de gevolgen van de weigering deel te nemen aan jihad zeer ernstig/levensbedreigend kunnen zijn, kan de Raad niet overtuigen aangezien de thans voorgehouden ernst van de druk vanwege de Taliban niet blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo verklaart verzoeker het volgende bij de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Ik volgde lessen in onze dorpsmoskee. De Taliban kwam langs en begon, na het gebed te propageren. Ze spraken over de jihad en vertelden dat de jihad een verplichting was van onze profeet. (...) Ze zeiden dat ik met hen moest meegaan om me voor te bereiden op een zelfmoordaanslag. Ik antwoordde dat ik eerst toestemming van mijn moeder en oom moest vragen. Ik heb deze kwestie met hen overlegd. Ze waren er tegen. (...)"*

Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwoordt verzoeker het als volgt: *"(...) Ik had probleem, ik ging naar moskee om te studeren en gedurende de avonden de Taliban kwamen en ze praatten met de mensen over jihad, ze vroegen om hun te vervoegen vr Suicide attack (...) Ik zei dat ik dat niet wou omdat mijn leven dan in gevaar zou zijn. (...) Al heel lang ik zag ze af en toe als ik begon te leren in de moskee. (...) Vele keren vroegen ze het om jihad mee te doen en uiteindelijk was ik het beu en klaagde ik tegen mijn moeder en mijn oom wat te doen. (...) Als ik veertien werd begonnen ze het me ong een jaar lang te vragen.(...) Ze hadden religieuze boeken bij zich en spraken over missie jihad als verplichting vr moslims (...) Ze spraken in het algemeen, volgens instructies islam wie vier zonen heeft moet er twee naar jihad sturen. (...) Iedereen kon beslissing zelf wat ze deden. (...) Waarom werd je het beu dat ze altijd kwamen? Ik kon niet meer naar school gaan al die tijd naar datzelfde gedoe luisteren, het werd wat vervelend. (...)"*

Zoals verzoeker het twee keer omschrijft worden jonge mannen van zijn dorp door de Taliban benaderd om zich bij hen aan te sluiten, doch uit niets blijkt dat in hoofde van verzoeker of de andere jonge mannen van het dorp deze toenadering door de Taliban – in de mate daar enig geloof kan aan gehecht worden in verzoekers regio gelet op de operaties die zijn uitgevoerd met als doel het arresteren van AGE's (antiregeringselementen) (adm. doss., landeninformatie, p. 18) – dermate proporties aannam dat hij zich persoonlijk geviseerd en gedwongen/verplicht voelde om zich aan te sluiten, dat hij bij weigering effectief zou worden belaagd of dat zijn familie slachtoffer zou worden van zijn weigering. De ernst en de geloofwaardigheid wordt verder op de helling gezet nu verzoeker stelt dat volgens de instructies van de Islam wanneer er vier zonen zijn twee moeten deelnemen aan de jihad, terwijl hij de enige zoon is van een weduwe en de mensen weliswaar werden aangemoedigd met de verwijzing naar de daden van de profeet, doch dat zij zelf konden beslissen. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat indien de Taliban verzoeker had willen dwingen, zij hiertoe reeds genoeg de gelegenheid hadden tijdens de talrijke ontmoetingen die hij en zijn schoolvrienden meermaals per week met hen hadden gedurende het laatste jaar. Bovendien kwam uit verzoekers antwoord op de vraag of ze nog andere dingen gezegd hadden om hen te overtuigen deel te nemen aan de jihad nergens naar voren dat ze op één of andere manier zouden bedreigd worden bij een mogelijke weigering.

Dat het exact woordgebruik derhalve niet bepalend is om de ernst van een bedreiging in te schatten wordt niet aangenomen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor

vervolgning vanwege de Taliban heeft aangetoond, noch kan aangenomen worden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade vanwege de Taliban omwille van zijn weigering mee te doen aan de jihad.

Wat betreft verzoekers betoog dat zijn relaas ondersteund wordt door een brief van het dorps hoofd en de commissaris-generaal niet zorgvuldig en redelijk gehandeld heeft door deze brief als ongeloofwaardig/niet bewijskrachtig te beschouwen omwille van het gesolliciteerde karakter van de brief, gaat verzoeker voorbij aan de andere motieven omtrent dit document, met name dat de inhoud van deze brief bijzonder summier is en er enkel geschreven staat dat verzoeker zijn leven in gevaar gebracht wordt door de Taliban zonder dat deze stelling wordt onderbouwd. Tot slot benadrukt de Raad dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker nog de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel en het feit dat hij een minderjarige niet begeleide Afghaan is zonder behoorlijke scholing, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. De verwerende partij werpt in de verweernota terecht op dat verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielprocedure, hij op het Commissariaat-generaal werd gehoord in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren, het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en dat aan het einde van de bestreden beslissing de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier. De Raad ziet ook niet in hoe verzoekers voorgehouden ongeschooldheid een invloed zou kunnen hebben op bovenstaande vaststellingen vermits ook van een ongeschoolde jonge Afghaan mag verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan verwoorden.

Het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoonde dat het feit dat hij verkoos naar een niet-moslim land te gaan in plaats van deel te nemen aan de jihad ernstige gevolgen kan hebben voor hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, wordt door verzoeker nergens weerlegd en blijft derhalve overeind.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in het district Deh Sabz in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en verzoeker slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17 *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bامyan, Daykundi en Kabul)'* van 27 augustus 2010 met update van 20 januari 2011), te weerleggen. De aan het verzoekschrift toegevoegde *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul'* van 17 augustus 2010 kan immers niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit stuk betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul, en niet op het district Deh Sabz in de provincie Kabul waarvan verzoeker afkomstig is.

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Dit blijkt ook uit de motivering in de bestreden beslissing, met name dat uit een grondige analyse van de informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan

regionaal nog steeds erg verschillend is, in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's, ANSO in 2010 meldde dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies en voor het district Deh Sabz geen melding gemaakt wordt van noemenswaardige incidenten..

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van uw regio een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Verzoeker toont ook niet aan dat het advies van UNHCR en de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal van februari en september 2010 niet in overeenstemming zouden zijn met de conclusie van de commissaris-generaal.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.8. Wat betreft de verwijzing naar de recente dood van Osama Bin Laden en de opmerking dat verwacht kan worden dat de Taliban zal willen terugslaan in Kabul waardoor de veiligheidssituatie aldaar zal verslechteren naar de toekomst toe, wijst de Raad op de inhoud van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt: "*Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.*" (eigen onderlijning). De Raad besluit dat verzoeker geen concrete informatie heeft aangebracht die de informatie van de commissaris-generaal wat betreft de veiligheidssituatie in het district Deh Sabz ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.9. Waar verzoeker tenslotte de vraag stelt waarom de commissaris-generaal in België geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers uit de stad/provincie Kabul terwijl in verschillende landen van de Europese Unie, zoals Duitsland en Italië, wel degelijk subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoekers afkomstig uit de stad en de provincie Kabul, wijst de Raad erop dat het de taak van de commissaris-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient hierbij geen vergelijking te maken met de toekenning van subsidiaire bescherming door andere landen, toekenning die door verzoeker overigens met geen enkel concreet bewijs wordt gestaafd.

In de mate verzoeker stelt dat deze "*ongelijke behandeling van asielzoekers door de verschillende landen van de EU*" een schending van artikel 6 EVRM, recht op eerlijk proces, en artikel 14 EVRM, verbod op discriminatie, betekent, wijst de Raad erop dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat

de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag. Wat de beweerdte schending van artikel 14 EVRM betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoont dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelet op het voorgaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS